

гатство-то отъ всичкыя свѣтъ, кой-то бѣше изложенъ тогасъ на буйны-ты буры и варварскы нападенія, търсяхъ законъ тамъ задъ якы-ты зидове, кой-то сѣ вечъ отпѣдили Авары-ты (593 и 625 год.), Арабы-ты (671 и 678 год.) и Варягы-ты (866 год.). Отъ оныя врѣмена тако-рѣчи нищо не е остало: нѣколко оплѣнены храмове, прѣтворени въ джаміи, и памятникъ два, отъ кой-то, какъ-то и отъ найдены-ты кѣсове отъ прѣпотопскы-ты мамутскы кости, може да ся сѣди, какво е было нѣкога-си.

Наши-ти пѣтници влѣзохъ въ столицѣ-тѣ по заходѣ-слѣнца и тутакси ся усѣтихъ като изгубены единицы въ силныя людскый мятежъ. Като прѣкрачихъ врата-та, видѣ имъ ся градъ-тѣ пустъ. Наистинѣ, срѣщахъ хора, нѣ по-нарѣдко, и така заняти, така литнѣли на-нѣкъдѣ, щото никого не можяхъ да запытать, защо-то никой нѣмаше врѣмя. Всичкы ся литнѣли на еднѣ странѣ и никой ся неизврѣщаше. Конници припускахъ по калдарѣма и сваляхъ пѣшяцы. Свалены-ти ся двигахъ, псовахъ и пакъ търчяхъ. Жены ся навождахъ изъ носила-та и бутахъ носачи-ты да вървятъ, да гы носятъ по-скоро. На всякого на лице-то ся видѣше само бѣрзаніе. Улицы-ты гѣрмѣхъ отъ тумкане и глѣчкѣ, а възъ всичко това ехтахъ камбаны.

— Какъвъ ли праздникъ ще да е това, или какъвъ ли сборъ? рѣче Петръ.

— Може да праздува царь-тѣ триумфъ, отговори Ясень. Какъ-то ся види, Андроникъ може да прави самъ-себѣ триумфъ за нѣкое свое свирѣпство. Може да е побѣдилъ въ цирка.

— Мѣлчи! рѣче му Петръ. Не си ли чулъ толкосъ пѣти отъ Радомира, какво въ Цариградъ и калдѣрѣмъ-тѣ има уши?

Въ това врѣмя оставихъ едно носило насрѣдъ ули-